

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi J. S.

z udziałem Skarbu Państwa - Starosty Wyszковского, J. S., T. R., W. R., E.
Spółki z o.o. w W., M. R., E. A. i A. Z.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem
Sądu Rejonowego w Wyszkanie z dnia 10 grudnia 1992 r., sygn. akt I Ns 203/92
w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Urzędu Rejonowego w Wyszkanie
przy uczestnictwie E. Spółki z o.o. w Wołominie (poprzednio E. w W.)
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ostrołęce
z dnia 14 sierpnia 2014 r., sygn. akt I Ca 153/14,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od Skarbu Państwa - Starosty Wyszковского na
rzecz J. S., M. R., E. A. i A. Z. kwoty po 900 zł (dziewięćset
złotych) na rzecz każdego z nich tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do
rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 14 sierpnia 2014 r. Skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jak wyjaśniono w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. W szczególności należy zauważyć, że problem analogiczny do kwestii wskazywanej jako podstawa oczywistej zasadności skargi był już przedmiotem uwag Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 27 czerwca 2013 r., III CZP 27/13 (OSNC 2014, nr 1, poz. 4). W konsekwencji nie można twierdzić, by – zbieżne

z tym poglądem – stanowisko przyjęte w zaskarżonym orzeczeniu mogło być błędne w stopniu oczywistym, odpowiadając przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3 oraz art. 108 § 1 w zw. art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c.